

”مرثیہ فارسی“

برسانحہ ارتحال شیخ التفسیر حضرت العلامة قاضی محمد زاہد الحسینی صاحبہ نور اللہ مرقدہ

بس بدر کامل اے فتیٰ بہر شب و بجور بود

نتیجہ فکر! حافظ محمد ابراہیم فانی مدرس دارالعلوم حقانیہ اکوڑہ خٹک

رفت آن امام عارفان، کز عشق رب معمور بود
شیدائے ختم المرسلین، کارش بدہ بس فکردین
آن شیخ تفسیر قرآن، آل مقتدائے عالمان
استاد اوسید بیدان، حضرت حسین احمد بیدان
یک عارف و کامل ولی، اوانائب احمد علی
اوسالک راہ صفا اوصاحب مہر و وفا
اقلیم زہد و اتقاء مصروف فریاد و بکا
ہر چشم شد پر آب و نم بر مرگ آل صاحب کرم
افسردہ اقلیم سخن پڑ مردہ باغ علم و فن
اے ہاتف غیبی زرتاریخ رحلت گو مرا
گفتا نوشتم سال او فانی چہ خوشتر حال او

او زاہد از دنیا بدے بریاد حق تمہور بود
بر فضل رب العالمین، بر فیض حق گنجور بود
گو مثل او اندر جہاں ہو وقت خود مستور بود
عاشق باو بیجد بیدان پروانہ آل نور (۱) بود
کو بود در عالم بجلی در چار سو مشہور بود
بس بدر کامل اے فتیٰ بہر شب و بجور بود
از جبر آن مرد خدا کز نام و شہرہ دور بود
ہر شخص تصویر الم از درد دل مجبور بود
بس انجن در انجن آواز نفع صور بود
سال فراق دلربا کاں شاہد منظور بود
اسم محمد قال اوبا صیغۃ مغفور بود

(۱) مراد از نور مجازاً چراغ است و دریں اطلاق تلخیص است بنام تاریخی شیخ الاسلام مولانا سید احمد مدنی و اشارہ است بنام تالیف لطیف و کتاب آخرین حضرت قاضی صاحبہ کہ مشتمل است بر سوانح حضرت شیخ الاسلام و اورا بنام تاریخی حضرت شیخ کہ چراغ محمد امت مستنی کردہ بود۔ (فانی)